

N:o 2.

Ank. till Riksd. kansli den 13 juni 1887, kl. 3 e. m.

Första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande n:o 1, angående utredning rörande ifrågasatt revision af tullagstiftningen.

Uti en till utskottets behandling remitterad motion (N:o 3) har herr *Carlheim-Gyllensköld* anført att det af allt hvad som är taladt och skrifvet om tullfrågan tycktes framgå att man, hvad mening man än omfattade, borde kunna enas om en allmän revision af tulltaxan för att få uttrönt hvilka tullar, som kunna vara för höga eller för låga, att dervid äfven borde tillses om icke förhållandena kunde betinga något lindrigt tullskydd för en del förädlade mejerialster och för majs, om icke några nu tullfria varor kunde tullbeläggas, om icke sådana lyxartiklar samt förädlade alster af jern-, stål- och metallindustrien, hvilka icke berördes af gällande handelstraktater, kunde åsättas tull, samt om det icke måhända vore skäl att redan nu vara betänkt på att i god tid få utredning, huruvida icke tullen på allt hvad som kan hänföras till lyxartiklar bör höjas, då franska handelstraktaten tilländalöper.

Då motionären vidare ansett det för en enskild motionär vara för- enadt med oöfvervinneliga svårigheter att i dessa häuseenden framställa allmängiltiga förslag och att endast Kongl. Maj:t och hans myndigheter kunde prestera den nöjaktiga och uttömmande utredning, ärendet kräfde, hvilket åter hastigast skulle vinnas, om Riksdagen beslutade en skrifvelse i antydda syfte, har han föreslagit, att Riksdagen måtte besluta att i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om utredning såväl om, och i hvad mån tullar skulle kunna åsättas lyxartiklar i allmänhet och förädlade alster af

Bih. till Riksd. Prot. 1887. B. 8 Saml. 2 Afd. 1 Band. 2 Häft.

jern-, stål- och metall-industrien, utan att bestämmelserna i gällande handelstraktater åsidosattes, som ock hvilka importerade artiklar, som lämpligen kunde åsättas nya eller förändrade tullsatser, äfvensom att Kongl. Maj:t ville låta företaga revision af tulltaxan i de delar, der densamma till äfventyrs tarfvade omarbetning, blott med det uttalade förbehåll, att nuvarande grundsats om tullfrihet för råvaror och halffabrikat fortfarande bibehölles, samt att Kongl. Maj:t i tillämpliga delar härutinnan ville afgifva nådig proposition till 1888 års riksdag.

Då, utom de äldre utredningar och förslag, hvilka 1839, 1856 och 1865 blifvit af tillförordnade komitéer afgifna, nya förslag till tulltaxor den 18 februari 1882 och senast den 18 sistlidne december afgifvits af förordnade komiterade samt varit åtföljda af synnerligen sakrika och omsorgsfullt utarbetade utredningar, synes det näppeligen vara lämpligt, att Riksdagen nu å nyo skulle anhålla om tillsättande af ytterligare en komité för ny allmän revision af tulltaxan.

Det kan deremot icke bestridas att ju icke vid de diskussioner i pressen och vid offentliga möten, till hvilka upplösningen af senaste riksdag gifvit anledning, så olika och mot hvarandra stridande meningar om lämpligheten i vissa särskilda fall af nu rådande grunder för tull-bevillningen blifvit uttalade, att det, för vinnande af den stadga i tull-lagstiftningen, af hvilken högst viktiga ekonomiska intressen äro beroende, vore högeligen önskligt, om genom en utredning af de förhållanden, om hvilka så skiljaktig uppfattning förefinnas, större enhet i åsigtorna kunde vinnas, striderna avslutas, och en agitation och oro i sinnena upphöra, som i sig sjelft är ett ondt och genom den bristande tillit till bestående förhållandens fortvaro, som deraf alstras, förlamar många sträfvanden för näringsarnas sunda utveckling med deraf följande förbättring af det ekonomiska tillståndet i landet.

Nationen har med stort flertal af valmännen till riksdagsmän i Andra kammaren förklarar sig ogilla ifrågasatta tullar å råg och hvete, men under det att i många län meningarna om deras behöflighet för landtbrukets räddande ur dess betryck äro oförändrade, hafva, såsom det tyckes, ännu flere röster höjts för det af motionären ifrågasatta tullskyddet för en del förädlade mejerialster och för tull å majs, samt åsigtorna om lämpligheten af förhöjda tullatgifter å lyxvaror varit mycket allmänna.

Det gäller därför, enligt utskottets åsigt, att få utredt, huruvida och i hvad mån tullskydd å vissa landtmannaprodukter skulle för landtbruket vara af väsentligt och fortfarande gagn, i allmänt intresse öfvervägande fördelarne och behovet för konsumenterna af deras prisbillighet, huruvida

tullafgifterna å lyxvaror, jemförda med dem i andra länder, verkligen äro att anse såsom låga och huruvida förhöjningar i dem kunna förväntas inbringa större tullinkomster för statsverket än de nu gällande afgifterna, hvilket inflytande i nämnda inkomster, de nedsättningar haft, som på grund af traktater skett o. s. v.

Då emellertid äfven i många andra än de af motionären uppgifna eller här uppräknade fall, utredningar kunna behövas, och de förändringar, hvilka å vissa artiklar ifrågakomma, kunna för likformighet och följdriktighet i tulltaxan föranleda förhöjningar eller nedsättningar i andra artiklar, så anser utskottet det icke vara lämpligt att till de förhållanden, som beröra blott vissa varor, begränsa den utredning, som af Riksdagen äskas.

Utskottet förbiser icke, att på många af de artiklar, i afseende på hvilkas förhållanden utredning blifvit begärd, ingen förhöjning i tullafgifterna kan ega rum förr, än den franska handelstraktaten tilländalupit, d. v. s. först efter omkring fem års tid, men då det, för erhållande af de förändringar i traktaten, hvilka vid dess förnyande kunna ifrågakomma, är nödvändigt att för dess uppsägning hafva bestämdt hvilka fordringar man i detta afseende vill göra, anser utskottet något uppskof i afseende på den begärda utredningen eller vissa delar deraf, icke af denna anledning påkallas. Utskottet, som erhållit kännedom om ett i bevillningsutskottet väckt förslag af enahanda syfte som motionärens, hemställer,

att Riksdagen behagade i skrifvelse till Konungen anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta föranstalta en saklig utredning af de fakta, hvilka böra ligga till grund för en behöflig revision af tull-lagstiftningen, till vinnande af största möjliga följdriktighet och likformighet i dess olika delar.

Stockholm den 13 juni 1887.

På utskottets vägnar:

C. Fr. WERN.
